

Picingke utcában állt a magas fal. Erőse, nagyra akarták építeni. Olyanra, ami megvédi a kíváncsi tekintetektől a mögötte húzódó kis világot. Így történt, hogy a fal bekelelte a környéket: megevett súlyos, régi darabokat a castrumból, megrágott néhány dunai kavicsot, macskaköveket az utcáról és sorra nyelte a téglákat. Lassan, de sokat evett, míg nem akkora lett, hogy csak a borostyán tudott a tetejéig nyújtózni. De nem volt ám olyan szigorú: a sarkon nagy kapuval üdvözölte a megérkezőket és hagyta továbbfolyni a bent történéseket, da az ottlóniak így akarták.

Sokáig örködött, megállított minden félet, csak az ideje futkározott raboncaitlanul elemei között. Kopott a kicsi utca, kopott a fal és lassan elkopott a világ is, amire vigyázott. Bárna-tában legszívesebben el is tűnt volna. Ekkor érkeztek a madarak. Társul szegődtek, oda költöztek. Mindenki tudta, hogy összenőttek: amíg a madarak vannak, marad a fal is, és amíg fal áll, ők szállnak rajta.

Így tartották egymásban a lelket néhány évig, amikor a kis zárt udvarba emberek érkeztek. Ismerték egymást, sőt, mintha hasonlítottak is volna. Hangosak és jókedűek voltak, szerettek enni, inni, nevetni, ami a szívükön, az a szájukon. Büszkek voltak és összetartók. Együtt akartak lenni, ehhez beresték a helyet a fal mögött.

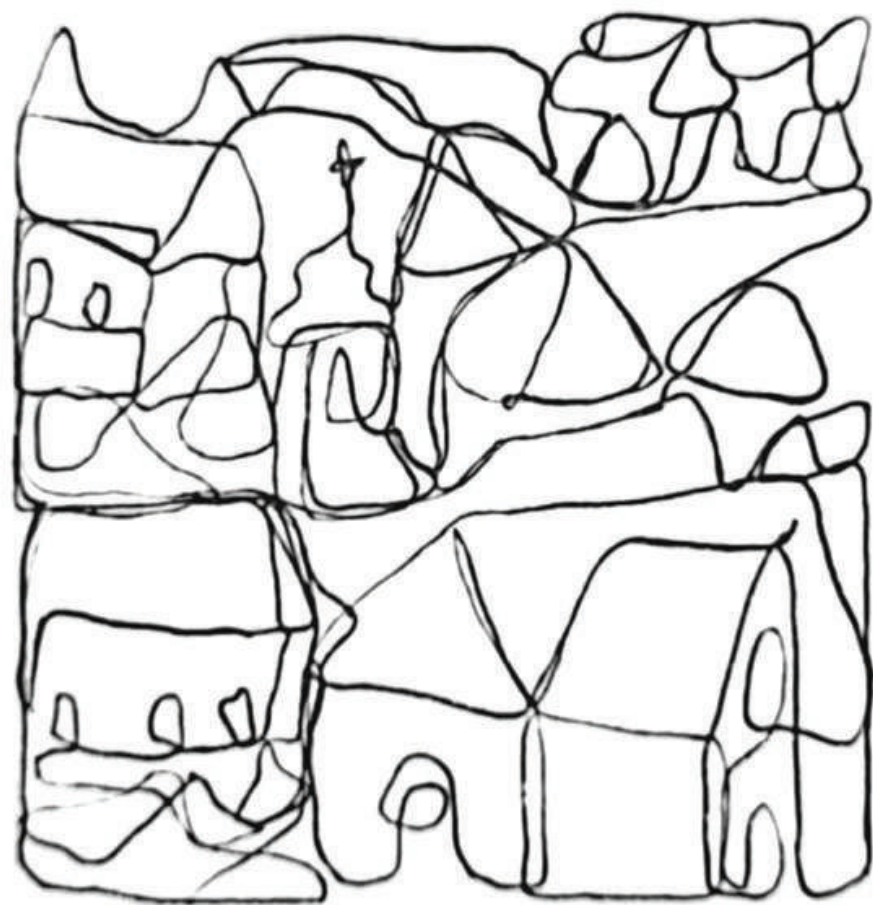
Így történt, hogy a kicsiny világ életelni kezdett. Nem akart túlnőni a fal keretén, csupán egy doboz megerősítette az eddigi határokat és kijelölt új fajta tereket: udvart, kertet, nyitottat, fedettet, elbújóst, összegyűlést, meleget, szellőst, fényeset és sötétet. A doboznak vastag, erős fala volt, amit nem tartott semmi, az egész rendszerét látni lehetett. Azért készült, hogy a fal elemeiközött átszökö "völ" benne is cikázhasson és a labitsa ahogy tetszik. A kis világban nem az anyagok készültek állandóra, hanem az amiben az ide érkező emberek hasonlítottak. Ezt akarták megőrizni.

Tudták, hogy az örök értékek láthatatlanok, átletészöek, akár a pausz papír, és a jelen csupán görbe, hibás tinta vonalként ül rajuk. Hibás, azaz tökéletlen, azaz emberi. A ház is tele volt ilyen részekkel.

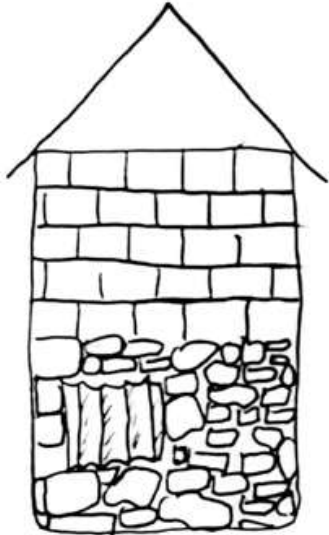
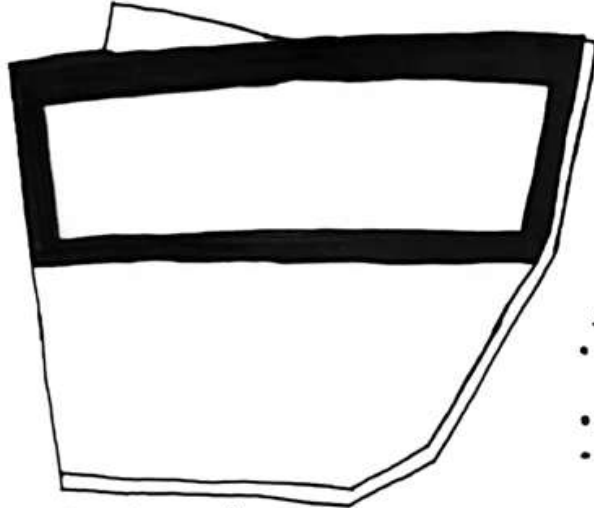
Készült egy nagy lépcső léle, sok kicsi téglalól, amik közül egyet-egyét ma is emlegetnek, ha szoba kerül az építkezés. Ezekon a téglakon olyan dolgok állnak, amiket a közösség tagjai meg akartak őrizni, üzenni vele, vagy csak tréfaból ráírtak valamit. Ahogy teltek az évek egyre homályosult, mik is voltak a szavak, de annál cifrább történetek kerekedtek belőle.

Ez a titkokkal kecségető lépcső tele volt lyukakkal. Voltak kicsik és akbák is, amibe hárman is beülhettek kényelmesen. Hogy melyik mire volt jó és mit rejtett, csak az tudja, aki ma is ezt figyeli.

A lépcső tetején először nem is akartak semmit. De aztán szükség volt egy csodára, néhány könyves polcra és olyan helyre, ahol egy kisebb csoport elvonulhatott, ha dalent hangos mulatság folyt. Ezért készült a galéria. Innen lehetett legjobban látni a táncot és a naplementét is a lak párkányba ülve. Ez a megfigyelők helye. Akik el akartak, azok pedig megkeresték a pincében az utolsó kis részt, egészen a raktárnál, ahová nem járnak gyakran a többiek, és a kis asztalnál borozgatnak, beszélgetnek csendesen. Ott hallottam én is ezt a mesét a Fészkeréről. Aki nem hiszi, járjon utána.

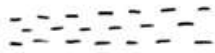

"A hagyomány nem a kamu őrzése,
hanem a lény továbbadása"

Vastag fal

- önmagában létezik
- hosszú távra szól
- kis üregek őrzik a nagy tereket

Tégla

- rétegződés
- átalakul, de állandó
- legyen egy titokkal teleirt téglánk a falban, és a fal beszélni kezd hozzánk

Keret

- kijelöl
- elhatárol
- megvéd

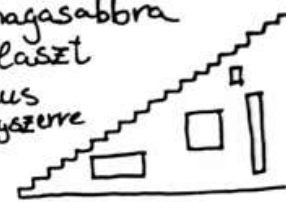
Doboz

- tereket adni
- megőrizni
- változni

Lépcső

- minden fokot az alatta lévő emelnek magasabbra
- összeköt és elválaszt
- iránya és statikus pontjai vannak egyszerre

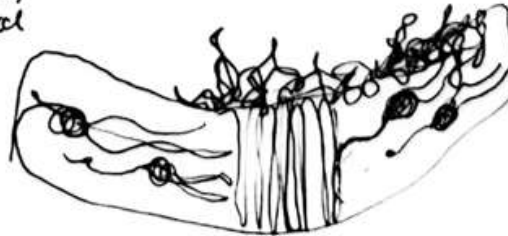
Raszter

- vezet, ritmust és rendet ad

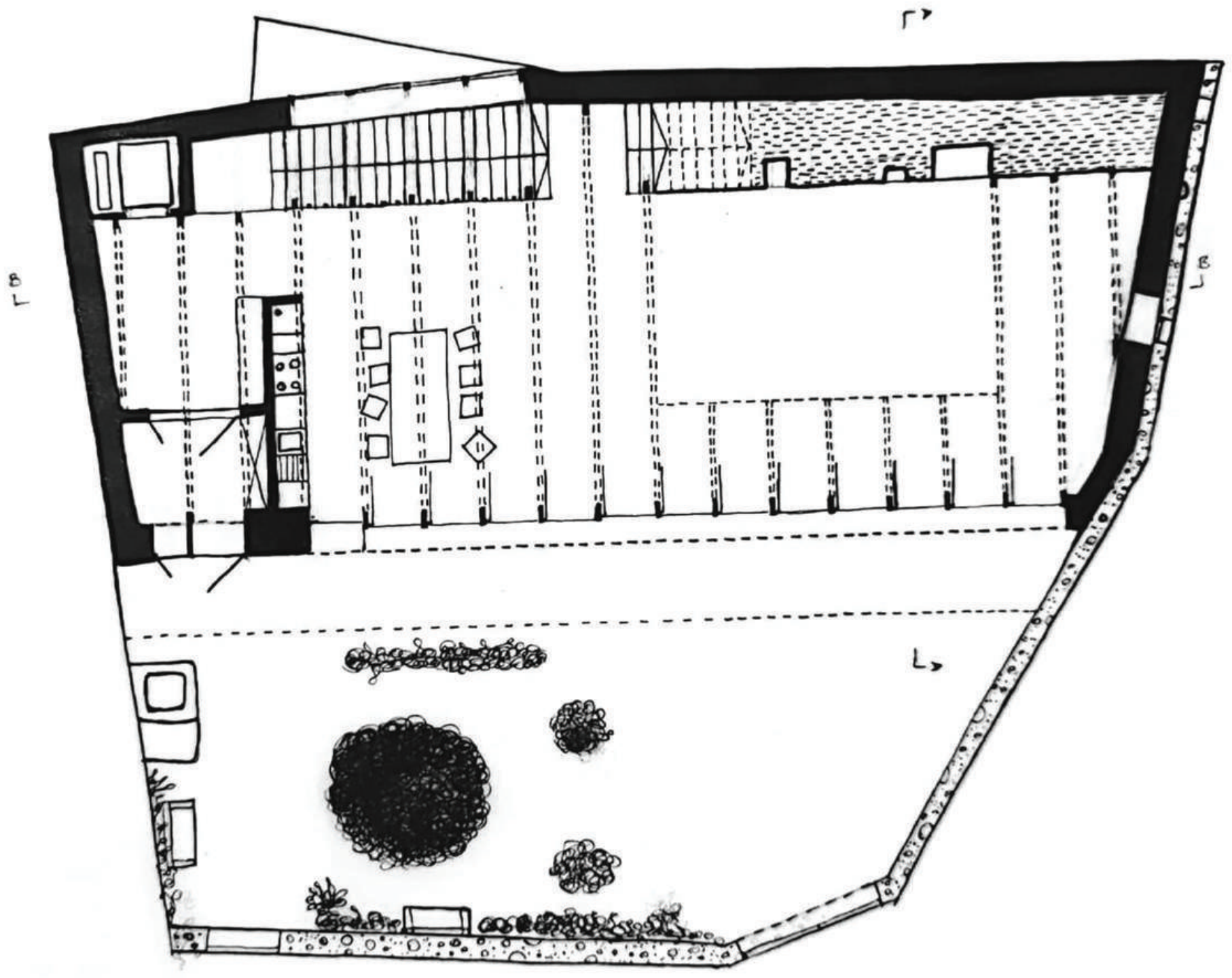

Fa

- múlandó, de az elmúlásig nem esedlik
- kopik és őrzi csorbák történetét

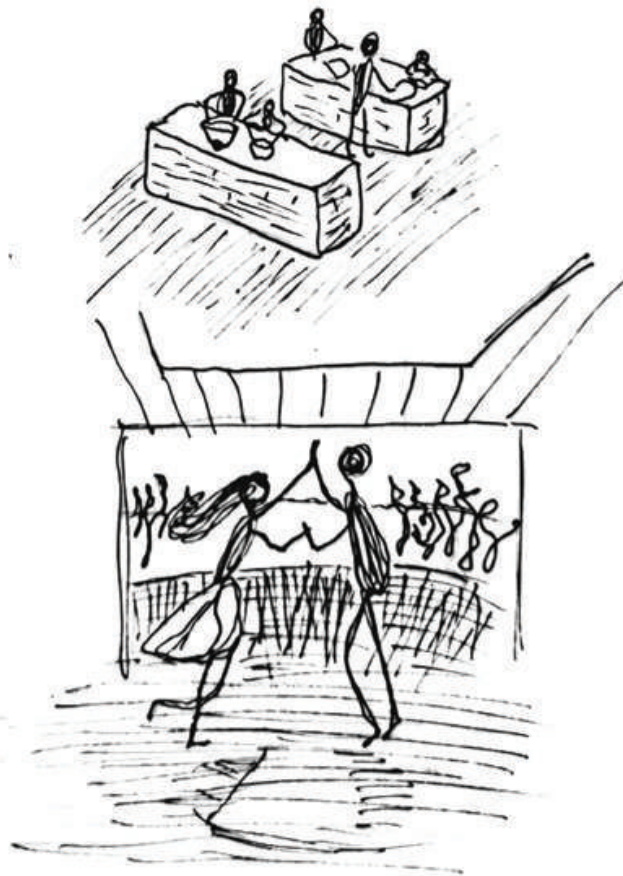

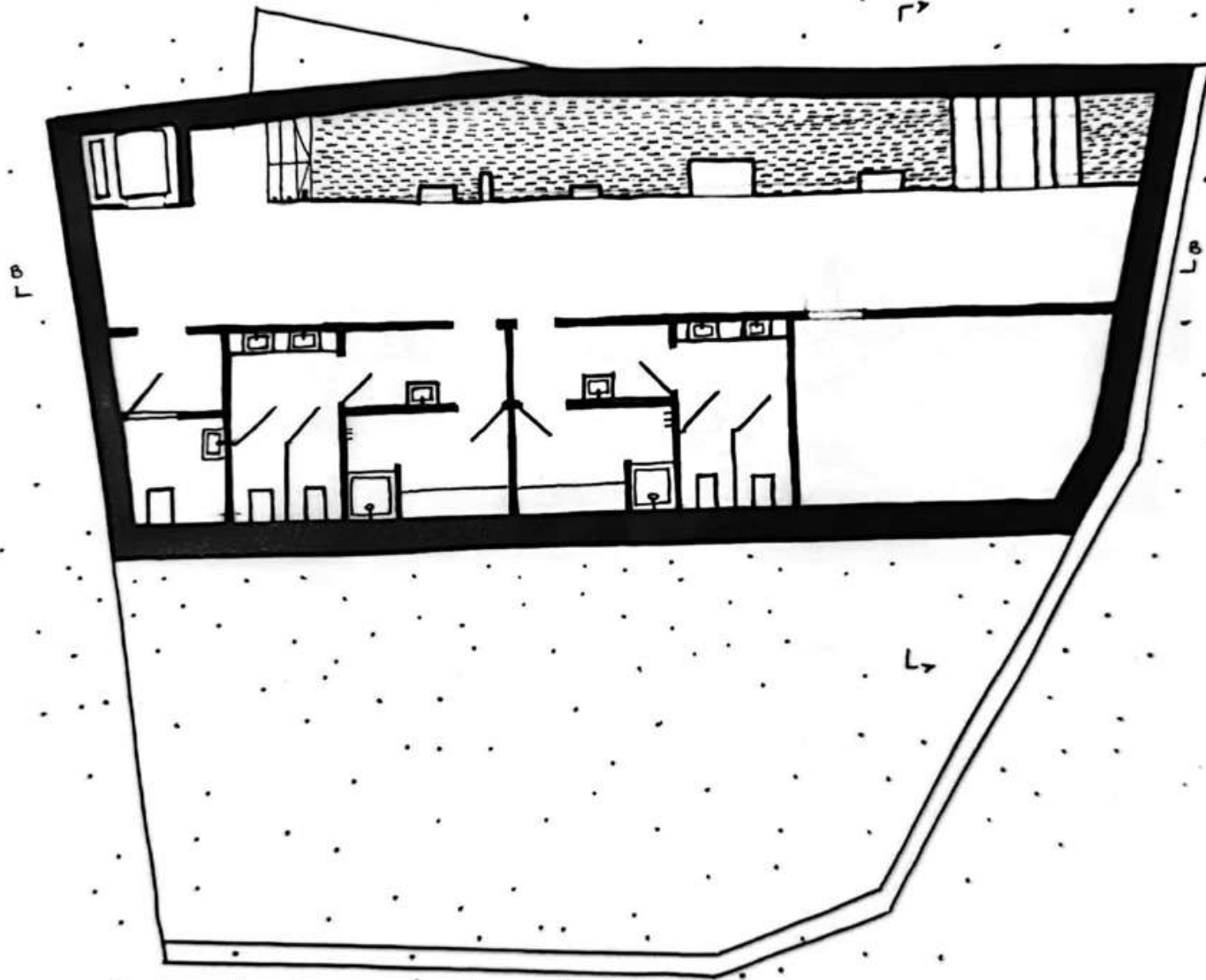

Földszint: táncterem, konyha, udvar

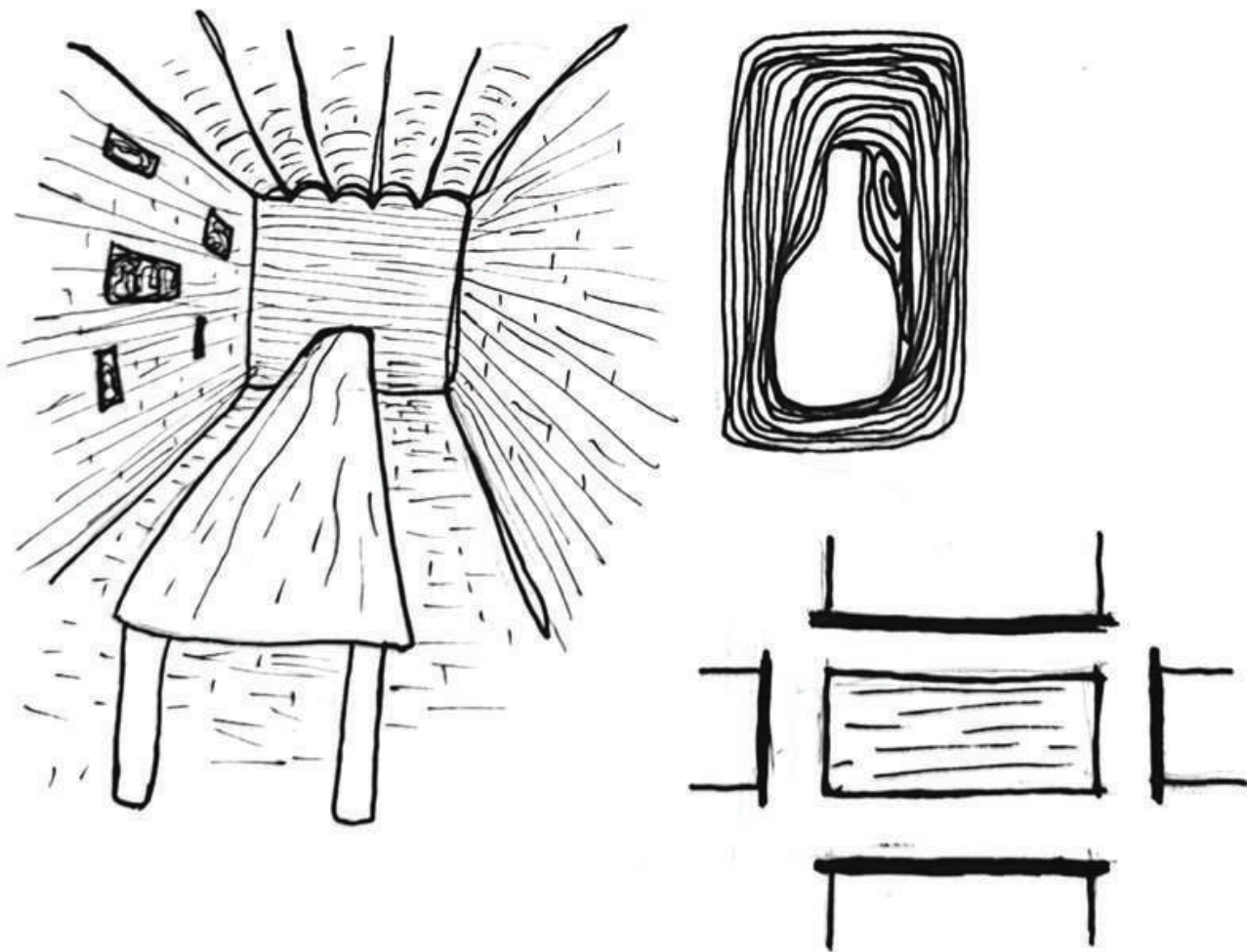
Kicsike udvarban kicsike köveken kopognak a cipőtálpak fekete sarkai. Kicsike sarkak picingbe lyukakat ejtenek a kövecskéken. Kopnak, kopognak, kavicsok pattognak ki belőlük mikor ropog a ritmus paraesza. Ropog a tűz, a kenyér, a kemence zakatol tőlük. Zakatol, csörög a tál a kanálon. Rajta lassan csordulnak le évszázadok aromái a múlt nyári napsugarak gyermekeivel. A napsugarak gyermekeit ráncos kezek nevelik, hogy aztán apró ujjacskák közé simulhassanak. Az apró ujjacskák éltizedek simulása szüntje barázdássi. A múltandóság örök illatában fürdik a szellem, és a kemence tüze festi a barlang falára az árnyékait, hogy ott járhassa végtelen körtáncát. Kicsike udvarban kicsike köveken kopognak a cipőtálpak fekete sarkai.

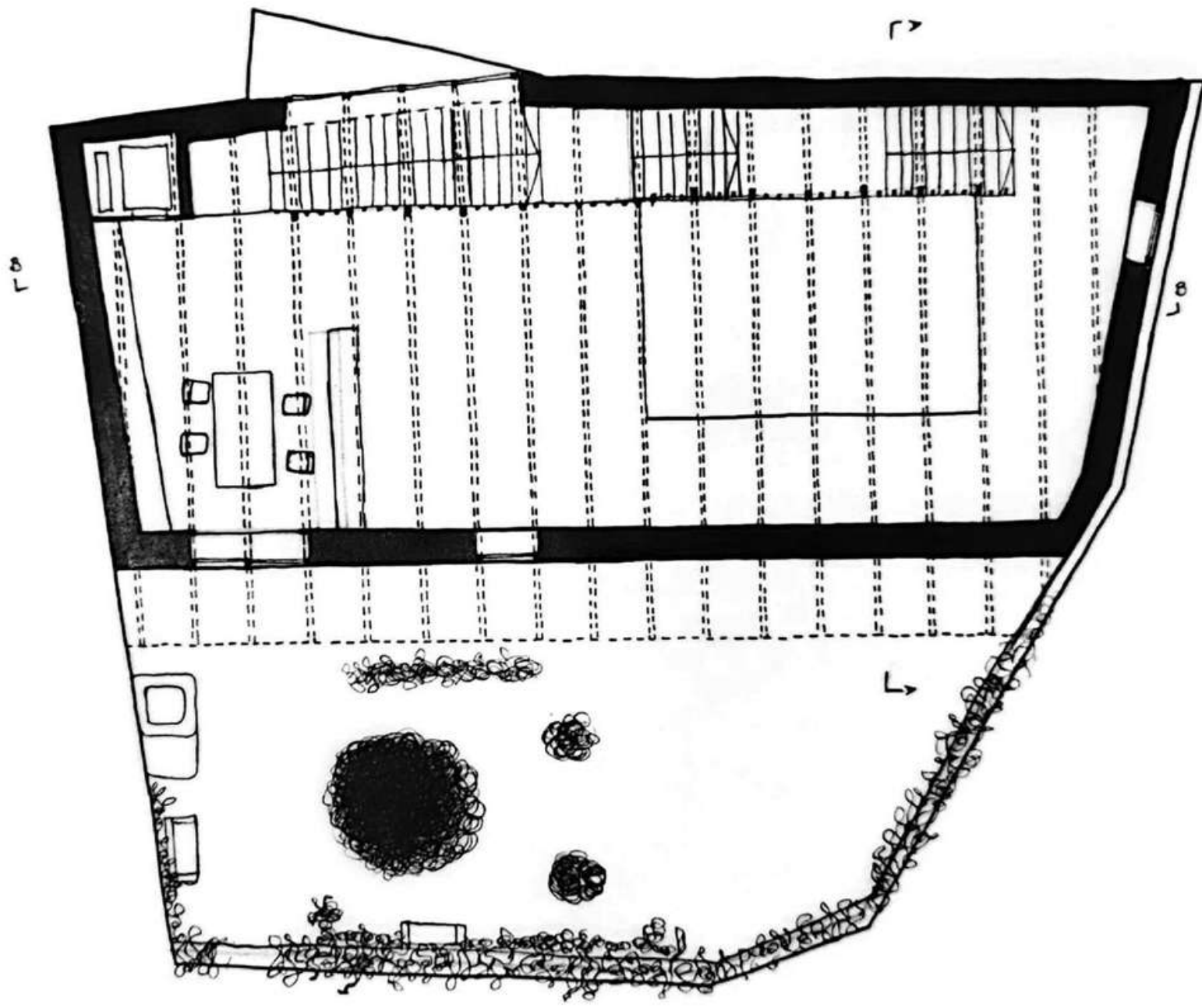

Pince

Még fényes az utolsó lépcsőfok, de hideg marad a talpam
mikor lelépek róla. Ajtókat látok, titokzatos, csukott
ajtókat, de engem az izgat, ami le sincs zárva.
Az ajtón túl elkopik a fény, így csukja be a tér
önmagát. Sötét van odát. Barna, puha sötét. A lyukak
a falban megtelnek mélységgel, meg-megcsillanással
formátlan anyaggal. A felgyűrű sárga fény végig sibilik
az asztallap barázdált síkságán, homályos színt fest
az anyagokra és becsordul a fal réseibe. Lefolyik
a földet íveg kecses domborulatán és befut a benne szunnyadó
bölcseességbe. A tánc kopogása mély morajlássá öregedik,
basszussá a bőzös éneken. Szól az ének, sir és remél
az új tavaszig.

Emelet

Mint aki kegyre mászik, út közben meg-megállók, néha
leülök kicsit. Nézem, ahogy táncolnak, ahogy egymásra nevetnek.
Ahogy kedves-csípős bréfékat löknek a másiknak, hogy az
aztán lendületből visszaadassa a labdát. Közben nekem is
oda-odaint valaki, csak mikor felérek, akkor valik mindenki
más aranyhalla' az akváriumban. Sőt, fentről mintha
szindarabot néznék, a szereplők megkomponáltak és kiszámíthatóan
játsszák egymás életét. Elképzelem, hogy én vagyok a rendező,
hiszen odakialthatnék. De akkor hirtelen mégsem rendeznék, csak
színesként állnék az erkélyen és én is a kiszámíthatatlanba
csöppenek. Néha nézem el az udvari hangtalan monológokat
is, majd a picinyke színházon át átsiklik a szemem az alkonyati
kaszatók aranyborára. Ez már a valóság? Vagy a mesebeli házi-
kók éppúgy csak díszletek egy darabban, amit valaki magasabb,
valahonnan magasabbról lát? A választ nem kereshetem
tovább, mert az egykori szemlélődők behúznak kicsi körükbe.
A valódi dolgokról beszélgetünk. Egymásról, meg ami mostanság
történt. Az ügyes-bajos helyzeteket említve a pole mögé
sándítunk. Az irodát azért jó, hogy elrejtje az irodalom,
de az egyszerű csevegés meggyújt. A nagy válaszok
talán nem a sötétedő tetőcserepekben szunnyadnak, hanem
ebben a párr emberben, akik olyanok, amilyenek, de a kik
mi vagyunk. Most mi vagyunk.

